

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Vnde bonorum temporalium sortes commendentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

Hæc summa est rationum, quibus innitatur consolatio tua de sorte, quæ tibi, quoad corpus contigerit: & propter easdem accipies libenti animo quidquid ex ea sorte necessariorum te sequetur. Nam, si Deus te cæcum fecit: etiam voluit, ne *Sacerdotis* dignitatem haberes; & reliqua, quæ ex cæcitate necessario sequuntur. Et, si raucam dedit vocem, voluit te non esse *concionatorem*, siquidem & vocem & pectus abstulit, quæ ad id muneris erant necessaria. Et, si te voluisset eo Officio fungi, non te priuasset instrumentis ad illud necessarijs. Hoc nomine excusabat se *S. Bernardinus*, cum vrgeretur ad concionandum: donec dedit illi Deus vocem clariorem; quo signo ostendit, se illum ad concionandi munus destinare, cui vocem addidit, quæ prius illi deerat.

§. 2. *Vnde bonorum temporalium sortes commenduntur.*

INTER sortes bonorum temporalium valde eminet varietas nationum, linguarum, & generis, quæ inter homines inuenitur, cuius prima origo est consilium, ac dispositio prouidentia diuinæ, quæ mandatur executioni per natiuitatem ac descendentiã à parentibus ad filios. Quod vt melius intelligatur, præmittendum est: quod cum omnes descendentes à Noë, & tribus eius filijs, qui erant innumeri, æssent labij vnus, & sermonum eorundem: quia eodem tono modoque proferendi loquebantur, seseque mutuo intelligebant: Deus Dominus noster singulari sua & prodigiola prouidentia confudit linguam eorum, dans vniciq; familiae ex præcipuis (quæ iuxta aliquorum Doctorum fuerunt *septuaginta dua*) specialem linguam & sermonem, ita vt reliquarum sermonem non intelligeret: quare coacti fuerunt ab inuicem in diuersas regiones ac prouincias se separare: à quibus orta sunt variæ nationes; quæ sunt in mundo. A quo tempore non sine eiusdem prouidentia diuinæ consilio (quod supra insinuauimus) multiplicatae sunt, in quibus aliae alias excelluerunt, eò quod essent potentiores, ditiores, aut prudentiores & sapientiores, & meliorem habuissent gubernationem. Propter quas causas plures sunt æstimatæ & habitæ in mundo. Et propter eandem causam vnaquæque natio hæbet aliquas familias, & prosapias clariore, eò quod radix & principium earum fuerint homines valde insignes. Et hæc ortum habuit imparitas in huiusmodi familijs, & specialia priuilegia, quæ habent. aliqui, vt ad quoddam genus dignitarum, & honorifica officia admittantur: à quibus alij quod non sint eius Nobilitatis excluduntur.

Hoc cincto fundamento pro *Maiori*, quod nunc facit, ad nostrum propositum est, quod lex Euangelica, & perfectio Christiana æqualiter se extendat ad omnes nationes, & familias totius mundi, quæ Fidem & Religionem

Bona temporalia conferri Deo.

2 Gen. 11. 1. 7

Lingua. 72.

Ido Pererium in Genesim disp. 6 Cap. 1. 3.

Nobilitatis origo.

b Act. 2. 5.

in Eccles. 1. 12.
omnes pa-
res.
c Act. 10. 30.
47.

d Rom. 2. 10.

e Gal. 3. 6.

f c. 6. 15.

g Gal. 3. 28.

h Colos. 3. 11.

i Eccles. 3. 21.

k Sopho. 3. 9.

2.

Omnes sua
forte bene
utantur.

l 1. Petr. 2. 9.

m Act. 10. 17.

Christi suscipere velint. In cuius testimonium in Festo Pentecostes cum fuit promulgata, erant b in Hierusalem homines ex omni natione qua sub celo est: & Spiritus Sanctus, qui linguas diuiserat, eas coniunxit, omnesque in Apostolis collegit, vt cum omnibus colloqui possent, & omnibus nationibus legem & perfectionem Christianam in propria lingua promulgare. Et primum cum Spiritus sanctus sese gentibus communicauit, dixit Sanctus Petrus Apostolus: c in veritate conperi, quia non est personarum acceptor Deus: sed in omni gente, qui timent eum, & operatur iustitiam, acceptus est illi. Et idem confirmat Apostolus dicens: d gloria & honor & pax omni operanti bonum, siue Iudaeus siue graecus; quia DEVS non est personarum acceptor, & e in Christo Iesu nec circumcisio aliquid valet, nec praepitium; sed fides qua per dilectionem operatur, & f noua creatura, hoc est homo per baptismum renouatus in similitudine noui hominis Christi Iesu, quem induit: ita vt in hoc nulla sit differentia g Iudaei, & Graeci; Barbari, & Scytae; serui, & liberi; masculi, & femina: quia h Christus est omnia in omnibus, suppiens defectus nationum, familiarum, & linguarum hominum, vnitatem fidei & charitatis, qua omnes facit vnum, quod ad bona attinet animarum. In quibus, postquam sunt iustificatae, non est nisi vnica natio filiorum Dei, & iidem mores, verae scilicet virtutes: iuxta illud Ecclesiastici: i filii sapientia Ecclesiae iustorum, & natio illorum obedientia & dilectio. Ac proinde omnes eodem habitu induantur, eodem scilicet Christo, vesteque gratiae & charitatis. Omnes eandem linguam loquuntur; quia easdem veritates credunt, & profitentur: iuxta promissionem Dei per Sophoniam Prophetam: k reddam populo labium electum, vt innocens omnes in nomine Domini, & seruiant ei humero vno: sentiendo scilicet, loquendo, & operando cum magna conformitate, quidquid ad ipsius obsequium pertinet.

HINC fit, vt omnes merito contenti esse debeant natione, & prosapia, quae illis contigit à diuina providentia: ita vt Nobilis non sese inaniter erigat propter nobilitatem; nec minus nobilis tristetur propter eius defectum: siquidem in CHRISTO IESU omnes possunt esse nobiles, & valde clari, iuxta illud Sancti Petri: l vos estis genus electum regale Sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis, sanguine agni amaculati redempti, vt transferamini in caelum inter Angelorum hierarchias cum summo honore & gloria, quam illi habent: in cuius signum ostendit DEVS Sancto Petro m linteam quoddam magnum, in quo erant omnia quadrupedia, & serpentina terra, & volatilia caeli: & cum facta esset vox ad eum: Surge Petre, occide & manduca: sicut receptum est vni siue linteam in caelum cum omnibus illis bestiis: ad significandum, quod omnes mundi nationes, quae peccato morerentur, & ingrederentur

Ecclesiam per fidem & charitatem, etiam in æternam vitam essent ingrediti-
 re: ita ut neque nationis, neque generis vilitas, aut linguæ barbaries, aut ab-
 iecta personæ conditio eas retrahere, aut impedire possent. Et quamvis No-
 bilis propter nobilitatem aptior sit, ut ad dignitates & officia altiora in Ec-
 clesia, & Republ. Christiana admittatur: exiguum fructum inde habebit, si
 ob defectum virtutis à gloria repellatur; sicut etiam minus Nobilis non ma-
 gnam iacturam faciet, si excludatur ab huiusmodi officijs & dignitatibus in
 terra: si ob ipsius maiores virtutes pateat illi ad maiore in cælo gloriâ aditus.

SUPPOSITA autem diuinæ providentiæ dispositione, nec nobilis de-
 bet contemnere eum, qui talis non est; sed Deum laudare pro temporali
 hoc bono sibi immerenti concessio: & qui talis non est, non debet de sua tor-
 te tristari, nec invidere altiori, aut præstantiori: persuadens sibi, eam, quam
 habet, ipsi magis expedire ad obtinendam & conferuandam nobilitatem
 filiorum Dei: quam forte perdidisset, si nobilitatem habuisset filiorum
 huius sæculi. Ac propterea (ut S. Apostolus dixit) Christus non elegit in
 Apóstolos aliquos *nobiles*: quia optabat, eos in humilitate fundare sui Sta-
 tus sublimitatem. Et in propria sua generatione secundum carnem (ut S.
 Hieronymus perpendit) voluit esse etiam aliquas scæminas alienigenas &
 peccatrices; ut sic nobis spem faceret, quod ex quocunque sanguine orti,
 possimus per fidem & charitatem fieri viua ipsius membra. Non fuit *Ruth*
 ex nobili Israelitarum genere, sed Moabitibus; qui erant etiã detestandi: &
 nihilominus fuit posita in catalago *generationis* eius: quia abiecta natiuitas
 temporalis non nocet, quando ex natiuitate spiritali Fides elucet. Contra
 verò parum profuit Regi *Achab* alijsque magnis peccatoribus generis no-
 bilitas; & quoddam essent Messia progenitores, siquidem eam horrendis
 adeò sceleribus commacularunt. Vera (inquit S. Chryostomus) nobilitas
 est facere voluntatem Dei, & quid tibi confert sanguis illustris, si mores
 habeas alicuius infamis? aut quid nocet natum esse ex parentibus vilibus,
 si ornatus sis magnis virtutibus? *Cham* filius fuit Noë secundum carnem,
 at secundum animam factus est seruus, & maledictus Patris sui. Quid et-
 iam nocuit *Timotheo*, quoddam natus fuerit ex parente gentili, aut *Abra-
 hamo*, quod ex *Thare* idololatra? præstat ut tui parentes gloriën-
 tur, quod te habeant filium, quam tu, quod eos habeas parentes. Si
 esses turpis (dicit quidam) contentus ne esses dicendo, patrem tuum fuisse
 pulchrum? & si os tuum fœteret, diceres ne tuum genitorem suauissimum
 ex se odorem exhalasse? quod si te timidum quis compellaret: responde-
 res ne, auos tuos fuisse animosos, & magnos vicisse inimicos: ita igitur, ne
 contentus sis maiorum tuorum nobilitate, sed stude vitijs eam non de-

3.
 Nemo ali-
 um con-
 temnat.

1. Cor. 1. 26

Refertur in
 decret. D. 50
 c. Dominus.

Matt. 5.
 Nobilitas
 res est indif-
 ferens.

Hum. 4. in
 c. 12. Matth.
 & Hom. de
 nomi. Abra-
 ham. Tom. 1.

c c
 c c
 c c
 c c
 c c
 c c
 c c

Li 3. de Con
sol.

o Isia.
Nobilitas
ad virtu-
tem cogit.

p Ioan. 8. 39.

q Mat. 1. 9.

Nobilitas
honoranda.

Nationum
varietas.

1.
Natiuitas.

fœdare. Si enim aliquid boni est in nobilitate, illud est, (vt ait Boetius) quod certa necessitate successores constringat, maiores suos æmulari; nec degenerare à virtute & excellentia, quam illi ipsis reliquerunt. Qua ratione utebatur Isaias vt iustos sui populi excitaret dicens: o *Attendite ad petram, unde excisi estis; & ad cauernam laci, de qua præcisi estis. Attendite ad Abraham patrem vestrum, & ad Saram, qua peperit vos*: quasi illis diceret: siquidem estis filij aded nobilium & Sanctorum parentum, imitamini eorum vitam, obedientiam, & sanctitatem: nec in puncto ab ea degeneretis. Et hoc ipsum clariùs adhuc dixit Christus Dominus noster Iudæis, iactantibus se Patrem habere Abraham: p *si filij Abrahæ estis, opera Abrahæ facite*: ne solum nomen iactetis, & nobile genus; sed date operam, vt vita vestra nobilitati vestra respondeat: alioquin parum vobis proderit quod radix sit sancta, si ramus est aridus & inutilis. Contra verò, q *Ne velitis* (inquit S. Ioannes Baptista) *dicere Patrem habemus Abraham. Dico enim vobis quia potens est Deus de lapidibus suos suscipere filios Abrahæ; & facere, vt homines viles genere, illustres sint, & operibus nobiles*. Gloriamini vos esse filios operum vestrorum, quemadmodum fuit Abraham, & Patres vestri: & tunc licebit gloriari, quod sitis eorum filij. Non hæc mihi mens est, vt his rationibus velim disparitatem hanc inter nobiles, & eos qui tales non sunt, à Christiana Republ. remouere: siquidem (vt etiam est dictum) à diuina prouidentia consilio ita est constitutum: Et lex Euangelica non contradicit consilij auctoris nature: qui quemadmodum vult esse in Republica Reges, Gubernatores ac Dominos; ita voluit, esse Nobiles & præclaros viros, remunerans maiorum insignia facinora, non solum in ipsismet, sed etiam in descendens: vt in eis eorum memoria sit perpetua: & vt ipsimet Successores excitarentur, ad eandem similitudinem operum nobilitatem promouendam.

§. 3. *Regiones & loca habitationis magnam habere affinitatem cum varietate nationum.*

CUM varietate nationum magnam habent affinitatem regiones, & loca habitationis earum, qua eadem diuina prouidentia etiam distribuit, ac per aliquam ex quatuor vijs deducit.

PRIMA via est *Natiuitas*: constituit enim, vt aliqui homines inter Christianos, alij inter Ethnicos aut Hæreticos nascerentur: & qui inter Christianos, alij in locis frequentibus, ac politicis; vbi & floret doctrina, & magna sunt media & occasiones ad perfectionem, & vitam æternam consequendam; alij verò in syluis & pagis, omnibus his bonis destitutis.